

[Viggo Starcke.]

ved at true dem med toldkrig eller suicidal gengældelsesrestriktioner.

Erfaringen viser, at vi i Danmark har kunnet holde en høj levelfod sammen med en lav told. Erfaringen viser, at vi ikke har fået nogen større stigning i importen af liberaliserede varer efter frigivelsen, men at importen af ikke-liberaliserede varer er steget mere. Selvom vi altså har lav told og afskaffer restriktioner, er der ingen skade sket; der er tværtimod sket det, at vi har kunnet købe importen billigere og i bedre kvaliteter. Jo billigere varerne bliver i Danmark, des billigere kan vi producere, des flere mennesker kan vi beskæftige i produktiv virksomhed, og des bedre kan vi konkurrere på andre markeder. Til dette kommer den meget store fordel, som Danmark har gennem sin produktion af god og billig mad, et af de vigtigste råstoffer i produktionen, og den store fordel, vi har i vor gunstige beliggenhed med mulighed for billig transport ad søvejen.

I landboforeningernes henvendelse står der et par linier, som jeg anmoder om tilfaldelse til at citere:

„Hertil kan yderligere føjes, at hjemmemarkedet har fået billige levnedsmidler til gavn for landets konkurrenceevne, idet det må skønnes, at prisniveauet for landbrugsvarer i Norge, Sverige, Tyskland, Belgien og Frankrig ligger 30—40 pct., i England 40—45 pct. og i Schweiz ca. 90 pct. højere end i Danmark.“

Se, det er en mægtig fordel for Danmark.

Vi har intet at frygte af friheden, men vi har alting at frygte af afspærring og indelukkethed. Den højtærede minister har altså heller ikke i toldhindringerne noget holdbart argument for at holde igen på restriktionernes ophævelse.

Jeg gennemgår dette lidt udførligt, fordi det er så vigtigt at få lagt hele grundlaget for den højtærede ministers og dermed regeringens og landets politik rigtigt.

Når den højtærede minister i et vigtigt afsnit i sit memorandum kommer ind på at retfærdiggøre sig — det er det afsnit, som han kalder „Justificeringen af Danmarks negative liste“ — er der det beklagelige ved det, at denne justificering ikke retfærdiggør ministerens politik. Justificering er et svært

ord; det kan betyde retfærdiggørelse, men det kan desværre også betyde domfældelse og henrettelse, og hvis det viser sig, at den højtærede ministers argumentation ikke er holdbar, men kan gendrives punkt for punkt, vil det være naturligt at lægge den sidste betydning i ordet justificering, altså en domfældelse og henrettelse af en politik, der i mange år har gjort megen skade og ingen gavn.

Jeg skal omtale endnu et par punkter, som den højtærede ministers memorandum kommer ind på. Efter at det har vist sig, at argumenterne med de andres restriktioner og de andres told ikke er holdbare, fordi de strider både mod al økonomisk teori, mod al politisk erfaring og mod ministerens egen forudsætning på dette memorandum's første side, bør det lige nævnes, at forudsætningen: „en ekspansiv økonomi i Vesteuropa og Nordamerika“, heller ikke har noget på sig.

Det, der siges om Danmarks betalingsvanskeligheder, kan ikke være rigtigt, for stillingen med hensyn til betalingsbalancen er netop blevet forbedret i den periode, hvor liberaliseringen er skredet fremad. Det taler kun til fordel for liberaliseringens fortsættelse og ikke for dens standsning.

Hvad bemærkningerne om deponeringsordningen angår, er det ikke korrekt at medregne deponeringen til liberaliseringen, fordi den, såvidt jeg ved, aldrig er blevet anerkendt i Paris. Jeg vil gerne stille det spørgsmål til den højtærede minister, om deponeringsordningen er blevet anerkendt i Paris som liberalisering. Der er sket nogen afvikling af denne deponeringsordning; men det er kun en betinget tak, man skylder regeringen herfor, for da ordningen blev indført i 1951 for at hindre en stærk og pludselig import i overgangstiden, skete det af valutamæssige grunde og ikke af protektionistiske grunde, og det blev udtrykkeligt lovet, at den skulle være rent midlertidig og hurtigt skulle falde væk; vi har gentagne udtalelser fra den tidligere handelsminister, det ærede medlem hr. Weikop, der bekræfter dette.

Deponeringsordningen opretholdes nu væsentligt af protektionistiske grunde. Dette fremgår tydeligt af ministerens klare udtalelser i memorandummet, hvor han siger: